

РЕШЕНИЕ

№ 9082

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 02.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **13089** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от А. П. С., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] и адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.3, ап.8 срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 810/01.11.2025 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП старши полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ при СДРВ, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.
Жалбоподателят моли да се отмени оспорваната заповед. Твърди, че същата е издадена при съществено нарушение на процесуалния и материален закон.
В съдебното заседание по същество на делото жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв.Н., която поддържа жалбата. Претендира разноси по списък. В срок е представила писмени бележки, в който развива аргументите си по същество на спора.
Ответникът старши полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ при СДРВ, редовно призован не се явява, не се представлява и не изразява становище по съществото на спора.
СГП, редовно призована не изпраща представител.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия ГА, № 4305867 от 01.11.2025г., издаден от Командир на отделение в 09 РУ при СДВР, с който е установено, че жалбоподателят С. на 01.11.2025г. около 02,55 часа в [населено място], в[жк]по [улица]с посока

на движение от [улица]към [улица], управлявал личния си л.а. марка „Б. Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] , при извършена проверка пред [жилищен адрес] отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARPM- 0406. Издаден му е бил и талон за медицинско изследване № 311691 за УМБАЛ Света А.- [населено място]. В последствие С. не е извършил назначеното му медицинско изследване.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 01.11.2025г., като е приел, че са налице материалнопровните предпоставки на чл. 171, т.1, б. “Б” от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя, но за не повече от 18 месеца. В хода на съдебното производство с определението за насрочване на делото за първо открито съдебно заседание на жалбоподателя е указано, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения и да представи писмени доказателства в тази връзка.

Служебно е изискана от съда справка от УМБАЛ Света А.- [населено място], в която да се посочи извършено ли е назначеното медицинско изследване от жалбоподателя.

В проведеното съдебно производство по делото освен представените с жалбата и административната преписка писмени документи, бяха приобщени: писмо изх. №04-219/30.01.2026г. от Началник специализирана химическа лаборатория за изследване на алкохол в кръвта към УМБАЛ Света А.- [населено място], от която е видно, че в лабораторията не е постъпвала за изследване кръвна проба от жалбоподателя от дата 01.11.2025г.; показанията на свидетелите М. Б. С., С. Г. К. и Х. К. Л..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Това обстоятелства се установява от приетата по делото като доказателство Заповед № 513з - 6400 от 07.07.2023г. на директора на СДВР, с която са определени служителите на СДВР, които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП и Заповед № 513з – 10440 от 01.09.2025г. на директора на СДВР, с която ответника е преназначен на длъжност старши полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ при СДРВ.

Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи

наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта, включително цитираната справка, докладна записка на полицейският служител установил нарушението и др. В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил марка л.а. марка „Б. Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] и е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARPM- 0406, а от приобщените писмо се констатира, че същият не се осъществил назначеното му медицинско изследване в УМБАЛ Св.А.-С..

Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в ЗППАМ.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, АУАН сер. GA, № 4305867 от 01.11.2025г. издаден от С. К. -Командир на отделение в ОР РУ при СДВР. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма, като в частта на установяването- отказа на жалбоподателя да бъде изпробван с техническо средство, на посочените в акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т. е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят не твърди, а и не ангажира доказателства, че на посочена в акта дата дал съгласие и е бил тестван с

техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARPM- 0406, или в следствие да е извършил назначеното му медицинско изследване, поради което спрямо него правилно е приложена предвидената в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП принудителна мярка. Тъкмо напротив, от събраните доказателства безспорно се установява отказа на С. да бъде тестван с техническото средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARPM- 0406, а от приобщените писмо и справка се доказва, че същият не се осъществил назначеното му медицинско изследване в УМБАЛ Св.А.-С.. Единствената насока, в която се излагат възражения е дали именно жалбоподателя е управлявал процесното МПС при извършване на проверката. При преценка на установените и доказани по делото фактически обстоятелства, според настоящия съдебен състав, този факт е безспорно доказан. В тази насока, е съставения АУАН с посочената презумптивна доказателствена сила, която не беше оборена в съдебното производство. Констатациите в акта се потвърждават и от показанията на свидетеля С. К., който изрично посочва, че именно жалбоподателя е управлявал МПС-то, че същият е бил сам в автомобила при извършената проверка и че е отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на алкохол. Показанията на свидетеля М. С. и Х. Л., не се кредитират от съда. Показанията на свидетеля М. С. не са свързани с релевантните по делото обстоятелства, същият изрично заявява, че не е присъствал при извършената проверка и не е възприел непосредствено факти от значение за делото. Показанията на свидетелката Х. Л. не се кредитират от съда, тъй като са нелогични, непоследователни и заинтересовани от изхода на спора, изнесеното от нея твърдение, че не видяла жалбоподателя да управлява лекия автомобил, противоречи на приетата за достоверна доказателствена съвкупност, още повече, че самата тя сочи, че се е прибрала и не е станала свидетел на проверката, не е сигурна какво е видяла, предвид това, че е наблюдавала случилото се от значително разстояние, в тъмната част на денонощието при слабо осветление.

Настоящият състав намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 79 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от А. П. С., с ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 810/01.11.2025 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП старши полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ при СДРВ.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДвП.